

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku W. G.
przy uczestnictwie Miasta w W., R. G., A. M. i J. S.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni W. G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 lutego 2015 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 września 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił jej wniosek o stwierdzenie, że z dniem 27 maja 2005 r. nabyła przez zasiedzenie wynoszący 20/1000 udział we współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w W. przy ul. I. [...], stanowiący do tego czasu własność

uczestnika - m. w W. Obydwa Sądy za przeszkodę do uwzględnienia wniosku uznały niespełnienie przesłanki samoistnego posiadania udziału przez matkę wnioskodawczyni, której posiadanie wnioskodawczyni doliczała do własnego. Sądy uznały za niewykazane, że matka wnioskodawczyni zaimanifestowała właścicielowi, iż korzysta z nieruchomości w większym zakresie niż wynikający z przysługującego jej prawa najmu lokalu. Także wnioskodawczyni, ubiegając się przed sądem o ustalenie, że wstąpiła w prawo najmu po matce twierdziła, że W. S. była najemcą zajmowanego lokalu, co wykluczało, zdaniem Sądów, prawdziwość twierdzeń świadków o samoistnym posiadaniu przez nią części spornej nieruchomości. W ocenie Sądów fakt wpłacenia przez W. S. właścicielowi nieruchomości (Skarbowi Państwa) w 1974 r. pieniędzy na wykup lokalu nie miał wpływu na zmianę charakteru posiadania przez nią lokalu.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła błędną wykładnię i niezastosowanie art. 172 § 1 k.c. Wskazała też na uchybienie przepisom procesowym określającym konieczną treść uzasadnienia orzeczenia - art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. We wnioskach domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą

zasadnością tej skargi, przejawiającą się w naruszeniu art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez Sąd odwoławczy. Wskazała, że Sąd powinien precyzyjnie uzasadnić swoje rozumowanie oraz wyjaśnić przyczyny, które spowodowały, że odmówił wiarygodności zeznaniom świadków T. H., W. K., J. G., M. S., A. B.. Jej zdaniem w uzasadnieniu można natychmiast dostrzec pominięcie wszechstronnego rozważenia przez Sąd drugiej instancji zebranego materiału dowodowego. Według skarżącej oczywiste było również naruszenie art. 172 § 1 k.c., skoro Sąd uznał, że współposiadanie przez samoistnych posiadaczy nieruchomości zabudowanej nie może polegać na korzystaniu z określonych pomieszczeń oraz przyległego terenu, tymczasem utrwalony jest pogląd przeciwny.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, to znaczy takie naruszenie, które każdy prawnik uzna za niewątpliwe i powodujące jaskrawo nieprawidłowe rozstrzygnięcie sprawy.

Przyczyny wskazane przez wnioskodawczynię takiego charakteru nie mają. Sąd odwoławczy uzasadnił swoje postanowienie w sposób umożliwiający prześledzenie toku rozumowania. Sposób odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2015 r., I UK 431/14, LEX nr 1797085). W przypadku, gdy sąd odwoławczy oddalając apelację, orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych już wcześniej ustaleń i ich motywów. Wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne. Także jeżeli sąd drugiej instancji podziela ocenę prawną, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji i uznaje ją

za wyczerpującą, wystarczy stwierdzenie, że podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 190753; z 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977; z 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Wskazane przez skarżącą argumenty mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rzeczywistości stanowią polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądów obu instancji, która na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalna (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z kolei zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 172 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, wyrażającą się w przyjęciu, że nie jest możliwe zasiedzenie udziału w nieruchomości uznać można za oczywiście uzasadniony, jednak uchybienie to nie prowadziło do oczywistej wadliwości zaskarżonego postanowienia z uwagi na niewykazanie samoistności posiadania nieruchomości przez W. S.

Z przytoczonych względów powołana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystąpiła. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne przesłanki przewidziane w art. 398 § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.